

APROBAT

în sedința Biroului permanent al
Camerei Deputaților
din data de 26.10.2009
Nr. 1029

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

București, 22 octombrie 2009

Către

**BIROUL PERMANENT
al
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

**Informare cu privire la lucrările celei de-a 16-a Adunări Generale a
Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei
Belgrad, 24 – 28 iunie 2009**

În perioada 24 – 28 iunie 2009 s-au desfășurat la Belgrad, Serbia, lucrările celei de-a 16-a Adunări Generale a Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei.

Având drept subiect „**Criza economică globală și impactul său asupra tradițiilor sociale, spirituale și culturale europene. Rolul Ortodoxiei**”, Adunarea Generală a reunit peste 50 de participanți, reprezentând parlamentele a 25 de țări din întreaga lume. La Adunarea Generală au participat, de asemenea, în calitate de invitați, numeroși reprezentanți ai unor biserici și organizații religioase din Europa, Asia și Africa.

Din România au participat domnul deputat prof. univ. dr. **Cristian Sorin Dumitrescu**, președintele Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport, președinte al Grupului Ecumenic de Rugăciune din Parlamentul României și domnul deputat **Miron Ignat**.

Lista completă a participanților la Adunarea Generală este anexată.

În cadrul Adunării Generale, domnul deputat **Cristian Sorin Dumitrescu** a prezentat o expunere cu tema „Misiunea caritativă a bisericii”. Intervenția domnului deputat **Cristian Sorin Dumitrescu** a fost primită cu interes, prilejuind un util schimb de opinii în cadrul dezbaterilor purtate în plenul Adunării Generale și pe secțiuni.

Textul intervenției domnului deputat **Cristian Sorin Dumitrescu** este anexat.

Delegația României a avut numeroase întâlniri și discuții bilaterale, cele mai semnificative fiind întâlnirile cu doamna **Slavica Djukic-Dejanovic**, președintele

Parlamentului Republicii Serbia și cu domnul **Serghei Popov**, membru al Dumei de Stat a Rusiei, președintele Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei.

Adunarea Generală a adoptat o **Rezoluție**, ale cărei principale constatări și concluzii reliefează următoarele aspecte:

- comerțul global și economia mondială trec printr-o criză profundă, cea mai mare din ultimii 80 de ani, iar durata și intensitatea ei nu pot fi încă estimate. Această criză coexistă cu criza generală a societății, criza sistemului ei de valori - de care s-a ocupat Uniunea Interparlamentară a Ortodoxiei în ultimii ani - și care constituie baza „morală” a crizei economice. Este cunoscut că structura socială, precum și cea economică, de-a lungul acestor ultimi ani de mari realizări tehnologice, au fost alterate și nu mai pot garanta o dezvoltare fermă și de lungă durată. Mai mult, munca a fost transformată în frica de confruntare cu o serie de necesități, care, dacă sunt satisfăcute, dau naștere în mod progresiv la alte nevoi;

- politicile economice ale statelor sunt formulate, impuse și materializate de cercuri extra-instituționale economice și paraeconomice. Astăzi este nevoie mai mult decât oricând și este de o importanță aparte în vremea noastră, să reafirmăm rolul statului, delimitându-l, pe baza drepturilor omului și a datoriei lui de a garanta libertatea umană, ca opus față de obiectivele unor grupuri și interese ce urmăresc manipularea omului. Forțele morale și sociale trebuie să încerce să redefinească limitele dintre libertate și dreptate, într-un mod care să nu atingă drepturile celor lipsiți de putere. Este necesar mai mult decât oricând să fie redefinit rolul statului, cel puțin ca o garanție pentru libertatea și demnitatea fiecărui cetățean și să dezvoltăm noi concepte sociale care vor face din societatea modernă, o societate a solidarității;

- înainte de hazardul unei degradări sociale totale, religiile, ca și forțe ale dezvoltării sistemului de valori, sunt chemate să înțeleagă cerințele timpurilor moderne și să depășească obstacolele și piedicile, astfel încât să contribuie în mod pozitiv la soluționarea problemelor cetățenilor. Creștinismul, Ortodoxia, trebuie să fie în mod activ de partea celor suferinzi și lipsiți de putere, apărând interesele majorității. Dezvoltând voluntarismul în cadrul activității Bisericii, aceasta poate să se constituie ca un prim răspuns într-o societate care a încetat să mai fie solidară. Lumea politică trebuie să răspundă la chemarea de a înțelege nevoia unei schimbări radicale a acestei situații, astfel încât conceptul democrației, precum și cel de stat virtuos, să revină în prim planul realității politice.

De asemenea, Adunarea Generală a adoptat o **Rezoluție** cu privire la problemele cu care se confruntă populația ortodoxă din **Kosovo și Metohia**.

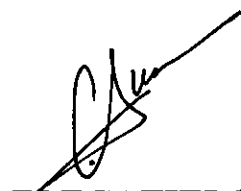
În esență, această **Rezoluție** recomandă să se condamne în mod explicit actele de continuă violență și persecuție împotriva populației sârbe din provincia Kosovo și Metohia, care iau forma unei purificări etnice, precum și efortul sistematic și inacceptabil de eradicare și modificare a identității sârbești, a istoriei, caracterului și culturii sârbești-creștine a provinciei Kosovo și Metohia.

Textele celor două **Rezoluții** sunt anexate.

Apreciem că în viitor este deosebit de utilă și necesară participarea reprezentanților Parlamentului României, ca membri cu drepturi depline, la activitățile Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei.

Subliniem că această participare este grevată de faptul că Parlamentul României nu a achitat niciodată cotizația de membru al Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei, a cărei valoare minimă este de 10.000 euro/an.

Solicităm conducerii Camerei Deputaților să prevadă în proiectul de buget pe anul 2010 suma necesară achitării cotizației, ceea ce ar permite mărirea numărului de membri ai delegației României, precum și ocuparea unei poziții în structurile de conducere ale Uniunii Interparlamentare a Ortodoxiei, în conformitate cu statutul și locul pe care țara noastră îl ocupă în rândul țărilor ortodoxe ale lumii.

**PREȘEDINTELE DELEGAȚIEI CAMEREI DEPUTAȚILOR
LA CEA DE-A 16-A ADUNĂRI GENERALE A UNIUNII
INTERPARLAMENTARE A ORTODOXIEI**

**DEPUTAT
Prof. univ. dr. Cristian Sorin DUMITRESCU**

Uniunea Interparlamentară a Ortodoxiei

Belgrad, 24-28 iunie 2009

Tema: Criza economică globală și impactul său asupra tradițiilor sociale, spirituale și culturale europene. Rolul ortodoxiei

MISIUNEA CARITATIVĂ A BISERICII

Introducere

Într-o lume din ce în ce mai secularizată, Biserica trebuie să afirme o slujire misionară din ce în ce mai sfântă, totodată legată de Liturghie și de Filantropie, de cult și de cultura creștină, de rugăciune și de acțiuni filantropice.

Într-o lume a pieței și a profitului, Biserica trebuie să apere persoana umană de orice formă de cumpărare-vânzare a ei ca obiect. Toată activitatea pastoral-misionară a Bisericii are nevoie azi de o analiză teologică și spirituală sistematică, profundă și constantă, pentru a lega în mod viu, creator și responsabil textul Evangheliei de noul context economic și politic, social și cultural, național și european, în care trăiesc comunitățile de credincioși pe care-i păstorește Biserica noastră, nu renunțând la Tradiție, ci înțelegându-o ca fiind un proces dinamic, viu ca o „vie pe care o cercetează și o desăvârșește” Hristos Domnul.

Libertatea religioasă și socială, obținută în România prin jertfele multor tineri în 1989, a rodit bucurie copiilor și tinerilor care învață religia în școlile de stat, prin lucrarea sfântă și misionară a multor profesori și profesoare de religie, clerici și mireni, care receptează mai bine decât alții înțelesurile adânci ale cuvintelor Mântuitorului Hristos: „Lăsați copiii să vină la Mine!” (Matei 19, 14).

De asemenea, miile de tineri, elevi și eleve, studenți și studente din școlile noastre de teologie sunt pentru misiunea de azi și de mâine a Bisericii noastre un mare dar, când aceștia devin slujitori ai bucuriei pe care o aduce sfințenia în viața oamenilor. Acești tineri devin adesea preoți în sate sărace sau slujitori ai Cuvântului lui Dumnezeu la edituri, posturi de radio, precum și slujitori ai Iubirii lui Hristos în unitățile de caritate ale Bisericii. Cele peste 1500 de biserici construite în ultimii 15 ani sunt mărturie a rodirii libertății, a evlaviei și hărniciei preoților și dărnicii credincioșilor noștri ortodocși români, urmași ai neamului de voievozi ctitori de biserici și mănăstiri, apărători ai Europei creștine, așa cum a fost Sfântul Voievod Ștefan Cel Mare.

Lucrarea filantropică a Bisericii în spitale, unități militare, penitenciare, instituții sociale ale statului, precum și în propriile instituții de caritate, ale Bisericii: cantine pentru săraci, cămine pentru copii, cămine pentru bătrâni, dispensare și cabinete medicale ș.a., ne arată că libertatea responsabilă a autocefaliei oferă câmp misionar credinței lucrătoare prin iubire.

I. Biserica Ortodoxă în Uniunea Europeană

Destinul țărilor ortodoxe este un destin european. Ortodoxia însăși este parte integrantă a străvechii "Universitas Christiana", adică al Europei Creștine plămădită pe sângele martirilor și modelată în lumina principiilor enunțate de Evanghelia lui Hristos. Iată de ce nu putem vorbi de o înfăptuire a comuniunii sau a comunității europene fără aportul acestei Ortodoxii ecumenice din primul mileniu, care își poartă încă pecetea pe chipul popoarelor din Răsăritul și Apusul Europei.

În anul 1990, un venerabil teolog român scria că „...nu avem numai de luat de la Europa, ci trebuie să aducem și noi ceva Europei... Sigur că putem câștiga foarte mult de la Europa. Pe planul organizării societății, pe planul disciplinei muncii. Pe plan spiritual trebuie însă să avem conștiința că putem și noi da mult Europei. Ce anume? Răsăritul a dat odinioară Creștinismul. Să i-l aducem astăzi iarăși, așa cum a fost: serios, ca o legătură reală între Dumnezeu și om”¹.

Există opinia mereu crescândă că integrarea europeană trebuie să aibă cu necesitate și o dimensiune spirituală. Biserica Ortodoxă poate aduce o contribuție importantă la depășirea caracterului utilitarist ale preocupărilor de integrare europeană, fiindcă are în vedere nu numai realitatea lumii în care trăiește, ci și realitatea ultimă a lumii celei noi în Hristos.

Un teolog occidental, Adolf Ritter, atrage atenția asupra deosebirii dintre Tradiția apuseană și Tradiția răsăriteană cu privire la misiunea Bisericii în societatea contemporană. Tradiția apuseană pune pe prim plan acțiunea de ordin etic, pe când Tradiția răsăriteană se interesează de transfigurarea omului, în lumina eshatologică. Integrarea europeană poate contribui la reconcilierea dintre cele două Tradiții și Culturi, descoperindu-și, în același timp, dimensiunea ei spirituală, pentru a depăși criza care o confruntă sub acest aspect. În gândirea ortodoxă, integrarea europeană trebuie să se realizeze cu respectul identității spirituale și culturale specifice fiecărui popor, spre binele comun al tuturor. Uniformitatea reprezintă moartea creativității.

În viziunea ortodoxă, universalul nu se suprapune naționalului, ci se manifestă prin el, fiindcă nu are numai caracter politic, ci și spiritual sau duhovnicesc, atât pentru a-i afirma identitatea lui proprie și-al menține în legătura întregului, cât și pentru a-i da posibilitatea să-și creeze propria lui cultură, ca să contribuie astfel la îmbogățirea reciprocă a tuturor.

Europa de mâine nu poate fi o realitate spirituală sau culturală fără să țină seama de specificul cultural al fiecărui popor în parte.

Europa de mâine este întrevăzută ca o Comunitate europeană care se întâlnește cu viziunea sobornicească ortodoxă. Astfel, putem afirma că „aspirația spre

¹ Pr.ProfDr. D. Stăniloaie, *Interviu*, în *Vestitorul Ortodoxiei*, nr.21-22, 1990, p.2-4

construcția Comunității europene trebuie să-și găsească echivalentul ei în idealul comunitar al Ortodoxiei”².

II. Repere ale crizei economice în România. Categoriile sociale defavorizate

Criza economică globală a generat o serioasă recesiune economică și în România.

Principala alertă o reprezintă cea privitoare la sărăcirea populației. Banca Mondială a atras atenția că venitul minim garantat în România a scăzut în 2008 la 18 % din salariul minim, care este de cca. 200\$ pe lună. De menționat că în 2004 venitul minim garantat era de 29 % din salariul minim pe economie. Corecția pozitivă aplicată recent de Guvern, de a crește venitul minim garantat cu 15 %, este insuficientă, asigurând pentru cca. 750.000 de persoane un venit de sub 2 \$ pe zi, cu 25 % mai mic decât indicele internațional de sărăcie.

Prognozele pentru România se înrăutățesc continuu. Bank of America Securities Merrillbynych a prevăzut în coborâre rata PIB pentru 2009, la – 6,4 % în loc de prognoza anterioară de – 3,4 %. Se estimează o presiune inflaționistă semnificativă și o depreciere a leului astfel încât rata de inflație ar putea ajunge la 5,2 % în 2009.

Cheltuielile bugetare cresc continuu (cu 11,4 % în perioada ianuarie – aprilie 2009), ceea ce face ca numai în aceste prime patru luni deficitul bugetar să se apropie de 2 % din PIB. Veniturile din TVA înregistrează un trend negativ, scăzând în aceeași perioadă cu aproape jumătate de miliard de euro.

Contribuția cea mai mare la recesiune au avut-o rezultatele negative în producția industrială, care a înregistrat o scădere în trimestrul I al anului 2009 cu 13 %, comerțul și serviciile cu 5,2 %.

Investițiile străine directe au fost în trimestrul I 2009 cu 13,9 % mai mici față de trimestrul I 2008 (1,456 mil. euro față de 1,691 mil. euro), din acestea finanțându-se însă integral deficitul contului curent. Datoria externă pe termen mediu și lung a crescut la finele trimestrului I 2009 cu 0,6 % față de sfârșitul anului 2008, ajungând la 51,115 mld. euro (71,4 % din total datorie externă).

Piața muncii în România se contractă semnificativ: rata de ocupare pentru populația în vârstă de muncă (grupe 15 – 64 de ani) este de 59,7 %, mult sub ținta de 70 % stabilită în Strategia Lisabona. Pentru femei, categorie în continuare defavorizată pe piața muncii, rata de ocupare este de doar 53,1 %. O mare parte a populației active (cca. 30%) este concentrată pe sectorul agricol, ale cărei performanțe economice sunt reduse.

² George Mantzarides, *Le fonction oecumenique de la tradition orthodoxe*, în *Religion et transformation de l'Europe*, p.122

În România sunt aproximativ 615.500 persoane cu dizabilități, care au drepturi la servicii generale sociale de sănătate și educație, dar mai ales au nevoie de șansa de a-și găsi un loc de muncă și a-și construi un viitor și o viață decentă. De aceea, este nevoie de mai mult sprijin atât din partea instituțiilor europene, cât și din partea instituțiilor abilitate ale statului român. Din păcate, viața celor mai multe persoane din această categorie este din ce în ce mai grea, asistența medicală redusă, mijloacele de trai foarte scăzute, iar locurile de muncă aproape inexistente. Și în această problemă România se află pe ultimele locuri în Europa, chiar dacă în Uniunea Europeană persoanele cu dizabilități reprezintă a șasea parte a populației, iar rata șomajului persoanelor din această categorie este dublă față de celelalte categorii ale populației.

III. Misiunea caritativă a Bisericii

După edictul lui Constantin cel Mare (313) privind libertatea Creștinismului în Imperiul Roman, caritatea creștină a dobândit tot mai mult un caracter public, organizată fiind după anumite principii statuate prin canoane sinodale sau ale unor părinți ai Bisericii. Exemplul acelui vast sistem de asistență socială al Sfântului Vasile cel Mare, în multe domenii cu caracter de pionierat, cunoscut sub numele de „Vasiliada”, este grăitor în acest context, chiar dacă el este departe de a fi singurul.

În țara noastră, asistența socială a avut de la început un caracter eminent religios, desfășurându-se secole de-a rândul în jurul mănăstirilor și al bisericilor. Acest lucru apare firesc dacă se are în vedere, pe de-o parte principiul simfoniei dintre puterea seculară și cea bisericească moștenit din tradiția bizantină și, pe de altă parte, una din componentele fundamentale ale misiunii Bisericii: grija față de cei aflați în suferință. De altfel, autoritatea statală, mult prea preocupată în tot Evul Mediu de menținerea și întărirea neatârării, nu era în măsură să-și asume și responsabilitatea protecției sociale a unui număr foarte mare de defavorizați. De aceea, parohiilor, în mod curent, și mănăstirilor, în situațiile speciale, le revenea misiunea de a-i îngriji pe cei ce nu erau în măsură să-și rostuiască singuri existența.

Bolnițele de pe lângă așezămintele monahale, atestate începând cu secolul al XIII-lea (dar cu siguranță mult mai vechi), nu erau doar „dispensare” care deserveau mănăstirea. Ele erau în egală măsură azile pentru bolnavii săraci, pentru persoanele cu handicap sau bătrânii bolnavi fără familie.

În secolul al XVI-lea apar în București așezăminte de asistență socială destinate săracilor, numite „calicii”, funcționând tot pe lângă mănăstiri sau alte instituții bisericești. Dintre acestea putem aminti spitalele Colțea și Pantelimon.

De menționat faptul că unitățile bisericești au fost până la jumătatea secolului al XIX-lea singurele instituții din Țările Române care au desfășurat activități în domeniul carității. Chiar dacă în unele cazuri baza materială pentru o astfel de activitate era asigurată prin generozitatea domnitorilor sau a marilor boieri, Biserica era instituția prin intermediul căreia diferite categorii de persoane

defavorizate primeau asistența necesară.

Din păcate, odată cu instaurarea comunismului în România, orice activitate instituționalizată a Bisericii în domeniul caritativ-social a fost interzisă, iar așezămintele ei (azile de bătrâni, orfelinate, adăposturi pentru persoane cu handicap, spitale) fie au fost desființate, fie preluate de stat. Biserica trebuia marginalizată, iar relația ei cu societatea limitată cât mai mult. Cu toate acestea, preoțimea noastră, în marea ei majoritate, a răspuns chemării de a se afla alături de cei în suferință. Păstorirea persoanelor aflate în dificultate din zonele rurale s-a realizat aproape fără împiedicare. În ceea ce privește preoții de la orașe, prezența lor în așezămintele de protecție și asistență socială devenise o obișnuință, chiar dacă oficial nu aveau dreptul să-și exercite misiunea în acestea.

După căderea comunismului, Biserica a căutat să-și reia implicarea firească în viața cetății, implicare izvorând din însăși misiunea ei de a se îngriji de toți. Astfel, încă din anul 1990 din inițiativa unor ierarhi și a unor preoți vrednici au fost constituite asociații cu scop socio-caritativ destinate asistenței copiilor, vârstnicilor, familiilor cu risc social, persoane cu handicap. Treptat însă, s-a simțit nevoia unei coordonări a acestei activități atât la nivel central bisericesc, cât și la nivel eparhial, în așa fel încât lucrarea socio-caritativă a Bisericii să fie mai bine organizată și, deci, mai eficientă. Implicarea mai susținută a Bisericii Ortodoxe Române în activitățile de caritate este cu atât mai necesară astăzi, când în societatea românească au loc transformări în domeniile social și economic care, pe lângă influențe benefice, au condus la apariția fenomenelor de criză morală, la schimbări în structura psihică a omului, a sistemului său de idealuri, motivații, atitudini și convingeri.

Societatea românească dorește o implicare cât mai activă și în mod organizat a Bisericii Ortodoxe Române în soluționarea, dar mai ales în prevenirea fenomenelor sociale negative care au determinat alterarea stării morale, spirituale și materiale a multora dintre semenii noștri, cu repercusiuni asupra societății în ansamblu ei.

Aglomeratiile urbane, extinderea geografică prea mare a unei parohii, în special a celor din orașele mari, creează probleme speciale în activitatea misionar-filantropică a Bisericii, așa cum se desfășoară ea acum, fapt ce impune, pe lângă activitatea existentă, și o nouă formă de implicare în acest domeniu.

De aceea Biserica Ortodoxă Română a înființat încă din anul 1991, în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă din București și marile centre universitare din țară, o secție de Teologie - Asistență Socială pentru pregătirea la nivel superior a specialiștilor Bisericii în domeniul pe cât de complex, pe atât de sensibil al asistenței sociale, în prezent funcționând 11 asemenea secții.

Preocupările forurilor bisericești pentru intensificarea și îmbunătățirea activității sociale și caritative au continuat și în anul 1998, când Sfântul Sinod a hotărât implicarea Bisericii Ortodoxe Române în Programul Național de Protecție a Copilului aflat în Dificultate, precum și convocarea unei întruniri speciale a coordonatorilor eparhiali de asistență socială, pentru a analiza modalitățile

concrete de implicare a Bisericii în acest programul național și pentru dezbateră întregii problematici privind protecția copilului în cadrul conferințelor protopopești.

Nu putem încheia această prezentare fără a menționa activitatea de excepție a Bisericii în momentele de criză când, la îndemnul autorității superioare, au fost canalizate toate eforturile pentru diminuarea suferinței, cu rezultate notabile.

Astfel, pentru a oferi un singur exemplu, ne vom referi la inundațiile puternice din luna aprilie 2005, când Patriarhia Română a inițiat Programul social de urgență „Împreună cu sinistrații de Sfintele Paști”, în scopul ajutorării unui număr cat mai mare din cele aproximativ 5000 de familii afectate.

IV. Concluzii

În majoritatea țărilor în care asistența socială funcționează bine și foarte bine, nu statul este cel care o realizează, ci instituții specializate în acest sens, de regulă aparținând cultelor religioase, instituții sprijinite atât legislativ, cât și material de către stat. La noi, statul deține încă, și probabil va mai deține, un timp, cvasimonopolul asistenței sociale, cu toate că nu a realizat-o niciodată și nici astăzi nu o realizează bine.

În acest context se impune o mai strânsă colaborare a Bisericii cu instituțiile specializate ale statului, cel puțin în trei domenii: legislativ, organizatoric și în sfera bazei materiale. Astfel, s-ar impune ca nici un act normativ în domeniul asistenței sociale să nu fie elaborat fără consultarea prealabilă a Bisericii.

De asemenea, atât la nivel central, cât și în teritoriu, se pot structura probleme de protecție socială în regim de parteneriat, programe în cadrul cărora specialiștii Bisericii și în genere factorul uman pus la dispoziție de ea pot juca un rol important.

16TH ANNUAL GENERAL ASSEMBLY OF THE INTERPARLIAMENTARY ASSEMBLY ON ORTHODOXY

Belgrade, 24 – 28 June 2009

PARTICIPANTS LIST (22.06.2009)

Βουλή των Ελλήνων
Β.Αμαλίας 22-24, 10557 Αθήνα
Τηλ. +30210 3733601 / 3733533
Φαξ: +30210 3733532
Ιστοσελίδα: <http://www.eiao.org>
E-mail: info@eiao.org

Hellenic Parliament
22-24 Vas. Amalias Av., 10557 Athens - GR
Tel. +30210 3733601 / 3733533
Fax: +30210 3733532
Website: <http://www.eiao.org>
E-mail: info@eiao.org

PARTICIPANTS LIST

BELARUS

Mrs. PADALYAK, Alena
Member of Parliament

CYPRUS

Mr. CHRISTOFOROU, Lefteris, MP
Member of the I.A.O. International Secretariat
Member of the I.A.O. Committee on Regulation
Mr. VARNAVA, George, MP
Member of the I.A.O. Financial Committee
Member of the I.A.O. Committee on Culture
Mr. VOTSIS, Angelos, MP
Chairman of the I.A.O. Committee on Human Rights
Ms. NEOPHYTOU, Georgia
Secretary

ESTONIA

Mr. VELMAN, Vladimir, MP
Member of the I.A.O. Committee on Mass Media
Mr. KORB, Valeri, MP
Member of the I.A.O. Committee on Culture

GREECE

Mr. NERANTZIS, Anastasios, MP, 3rd Vice-President of the Hellenic Parliament
Head of the Hellenic delegation to the I.A.O.
Mr. REGOUZAS, Adam, MP
I.A.O. Treasurer
Member of the I.A.O. Financial Committee
Mr. TSIOKAS, Theocharis, MP
I.A.O. Alternate Secretary General
Member of the I.A.O. Committee on Education
Also participating: Mr. Aristotelis A. Pavlidis, MP, former Secretary General

JORDAN

Mr. KHOURY, Tareq Sami Hanna, MP

Member of the I.A.O. Committee on Regulation

Member of the I.A.O. Committee on Social Activity

Mr. HADDAD, Redha Khalil Khuri, MP

Member of the I.A.O. Committee on Education

Dr. RABIE ABU, Khaled

Secretary

KAZAKHSTAN

Mr. KOTOVICH, Valeriy, MP

Member of the I.A.O. Committee on Social Activity

Mr. MILIUTIN, Alexandr, MP

Member of the I.A.O. Committee on Culture

LATVIA

Mr. KLEMENTIEV, Andrei, MP

Member of the I.A.O. Committee on Mass Media

Mr. MIRSKIS, Sergejs, MP

Member of the I.A.O. Committee on Social Activity

PALESTINIAN AUTHORITY

Mr. KOKALY, Fuad, MP

Member of the I.A.O. Committee on Human Rights

Mr. SALAMA, Moheeb Salama

Member of Parliament

POLAND

Mr. CZYKWIN, Eugeniusz, MP

Member of the I.A.O. International Secretariat

ROMANIA

Mr. DUMITRESCU, Cristian

Member of Parliament

Mr. IGNAT, Miron, MP

Member of the I.A.O. Committee on Human Rights

RUSSIAN FEDERATION

Mr. POPOV, Sergei, MP

President of the I.A.O. General Assembly

Mr. SEMIONOV, Viktor, MP

Member of the I.A.O. International Secretariat

Chairman of the I.A.O. Financial Committee

Mr. ZATULIN, Konstantin, MP

Chairman of the I.A.O. Committee on International Policy

Mrs. MIZULINA, Elena, MP

Member of the I.A.O. Committee on Human Rights

Mrs. KUZMINA, Irina

Secretary

Mrs. BARANOVA, Olga

Secretary

UKRAINE

Mrs. TARAN, Victor, MP

Chairman of the I.A.O. Committee on Culture

Mr. KOLISNYCHENKO, Boris

Secretary

UGANDA

Mr. SSEKIKUBO, Theodore, MP

Member of the I.A.O. International Secretariat

SERBIA

Mr. ČOTRIĆ, Aleksander

Member of Parliament

Mr. MIHAJLOVIC, Ognjen, MP

Member of the I.A.O. Committee on Regulation

SUDAN

Dr. FANOUS MATTA, Safwat Sobhi, MP

Member of the I.A.O. Committee on Bioethics

SYRIA

Mr. ABOUD Nazih, MP

Member of the I.A.O. Committee on International Policy

Advisors to the I.A.O. International Secretariat

- Prof. ALEXEEV, Valery
- Dr. MYGDALIS, Kostas

Speakers

- Mr. Bogoljub Sijakovic, Minister of Religion of the Republic of Serbia
- Prof. Nikolaos Zacharopoulos, Professor Emeritus of Theology, Aristotle University of Thessaloniki

Observers

- Mr. Vlachovich Alexander, MP, Head of the Serbian delegation to the PABSEC
- Mr. ŽIŽIĆ, Zoran, Member of the Parliament of Montenegro
- Mr. Michail Krotov, Secretary General of the Interparliamentary Assembly Council of CIS counties
- Mr. Spyridon Tsimouris, Secretary General of the World Fellowship of Orthodox Youth "SYNDESMOS"
- ~~Rev. Dr. Daniel Buda, Programme Executive, Church and Ecumenical Relations of the World Council of Churches (WCC)~~
- Ms Elizabeta Kitanovic, Executive Secretary for Human Rights and Communication, Church and Society Commission of the Conference of European Churches (CEC)
- Reverend Archimandrite Ioannis Tsafaridis, Johannesburg – Coordinating I.A.O.'s activities office in South Africa
- Mrs. Kseniya Gouliayeva, Director of the Foreign Affairs dept. of the Interparliamentary Assembly Council of CIS counties
- Mr. Slavko Krstajich, Head of Serbia-Montenegro dept. of the International Institute for the Orthodox Peoples' Unity

I.A.O. Secretariat

- Ms. BAKALI, Maria
- Ms. VARDANYAN, Lilly

Secretariat of the National Assembly of the Republic of Serbia

- Mrs. LJUBINKOVIC, Milena
- Mrs. UROSEVICH, Jasminka

Interpreters

- Ms. PETROCHEILOU, Maria
- Ms. PAGOMENOU, Maria
- Mr. PATELIS, Demetrios
- Ms. PATRUNOVA, Olga

Rezoluție

Provocările cu care se confruntă populația ortodoxă din Kosovo și Metohia

Adunarea Interparlamentară Ortodoxă (A. I. O.) întrunită la Belgrad, între 24-28 iunie 2009:

discutând problemele prezente cu care se confruntă comunitatea ortodoxă astăzi în provincia autonomă a Republicii Serbia, Kosovo și Metohia,
reafirmând relevantele rezoluții ale A. I. O., în special,

- „Rezoluția A. I. O. cu privire la evenimentele din Kosovo și Metohia” (Kiev, 2004);
- „Rezoluția A. I. O. cu privire la contribuția culturii ortodoxe la construirea unei noi Europe” (Veneția, 2006)
- „Rezoluția A. I. O. cu privire la criza sistemului global de valori ca și provocare pentru ortodoxia creștină” (Rodos, 2008);

subliniind importanța respectului deplin și a implementării rezoluției 1244 a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, precum și integritatea teritorială și suveranitatea Republicii Serbia,

reamintind că problema cu privire la legalitatea independenței provinciei Kosovo proclamată unilateral va fi transmisă către la Curtea Internațională de Justiție și, drept urmare, statele sunt îndemnate să continue să stopeze recunoașterea Kosovo și Metohia,

preocupați fiind în mod special de destinul tradiției sociale, spirituale și culturale, precum și de moștenirea religioasă, istorică și culturală din provincia sârbă Kosovo și Metohia,

condamnând discriminarea pe baze religioase a populației creștin ortodoxe în Kosovo și Metohia, în ciuda politicii oficial proclamate,

condamnând în continuare încercările de uzurpare a patrimoniului sârb de către forțele secesioniste șovine din Kosovo,

declarând că trebuie să fie susținut dreptul la condiții de viață în siguranță și la securitatea personală și a proprietății, la libera expresie a crezurilor politice, religioase, culturale și altor crezuri personale, dreptul la o justiție dreaptă și eficientă, dreptul la reîntoarcere și la executarea de funcții politice,

subliniind că mănăstirile, monumentele, comorile religioase și culturale, moștenirea religioasă și culturală din Kosovo și Metohia care sunt proprietatea și aparțin Republicii

Serbia, Bisericii Ortodoxe Sârbe și națiunii sârbe, reprezintă o parte a moștenirii europene și mondiale și, drept urmare, trebuie să fie conservate și protejate,

îndemnând cu putere la întărirea securității comprehensive și stabilitate în regiune,

Prin prezenta convine să:

1. *își exprime* îngrijorarea față de intoleranța continuă și discriminarea credincioșilor creștini ortodocși din Kosovo și Metohia,
2. *sprijine* eforturile creștinilor ortodocși din Kosovo și Metohia de apărare a drepturilor lor și să confirme dorința de protejare a drepturilor și libertăților civile, politice, economice, sociale și culturale ale ortodocșilor și ale altor oameni, cu bisericile și monumentele religioase și principiile lor,
3. *cheame* toate statele A. I. O. să condamne actele de violență și de distrugere culturală a bisericilor ortodoxe, a mănăstirilor, cimitirelor și a altor locuri sfinte,
4. *ceară* comunității internaționale, respectiv parlamentelor să nu precupească nici un efort în exprimarea sprijinului lor ferm de a se angaja în cooperarea internațională și să contribuie la pacea globală și la stabilitate prin respectul deplin al legislației internaționale în special în domeniile promovării și protejării drepturilor omului și a revenirii la locurile de baștină a persoanelor dezrădăcinate,
5. *recomande* tuturor părților implicate în Kosovo și Metohia să acționeze pozitiv și să se angajeze în intensificarea dialogului intercultural și a înțelegerii reciproce, a coexistenței pașnice bazată pe valorile socio-morale creștine,
6. *cheme* Națiunile Unite, UNESCO, Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, Consiliul Europei, Uniunea Europeană și alte organizații internaționale responsabile pentru pace și securitate în Kosovo și Metohia să asigure protecție deplină și necondiționată comunităților naționale și întregii moșteniri istorice, culturale și religioase sârbești din Kosovo și Metohia,
7. *ceară* protejarea deplină a a drepturilor omului pentru sârbi și celelalte persoane din Kosovo și Metohia,
8. *condamne în mod explicit* actele de continuă violență și persecuție împotriva populației sârbe din provincia Kosovo și Metohia care iau forma unei purificări etnice, precum și efortul sistematic și inacceptabil de eradicare și modificare a identității sârbești, a istoriei, caracterului și culturii sârbești-creștine a provinciei Kosovo și Metohia.

**Rezoluție – Concluzie a celei de-a șaisprezecea Adunări Interparlamentare
Ortodoxe, Belgrad, 24-28 iunie 2009**

**„Criza economică globală și impactul ei asupra tradiției sociale, spirituale și
culturale europene. Rolul Ortodoxiei”**

Adunarea generală a A. I. O. la care participă 25 de parlamente și grupuri parlamentare din toată lumea, ascultând cu atenție raporturile prezentate de către experți, precum și intervențiile membrilor ei și urmând concluzia generală a rezultatelor conferinței internaționale organizate de către A. I. O. la Evia, Grecia, în mai 2009 cu tema „*Comunitatea ortodoxă încercată de criza economică globală*”, s-a ajuns la următoarele concluzii:

Comerțul global și economia mondială trec printr-o criză profundă, cea mai mare din ultimii 80 de ani, iar durata și intensitatea ei nu poate fi încă estimată.

Această criză coexistă cu criza generală a societății, criza sistemului ei de valori – de care s-a ocupat în mod extins în ultimii ani Adunările generale ale A. I. O. – care, desigur că constituie baza „morală” a crizei economice.

Este general cunoscut că structura socială precum și cea economică de de-a lungul acestor ultimi ani de mari realizări tehnologice au fost alterate și nu mai pot garanta o dezvoltare fermă și de lungă durată.

În același timp, criza economică a contribuit la dezvoltarea unor fenomene patogene și deformat, precum cel al impactului crescând, și până la urmă definitiv, al băncilor și al capitalului internațional în exercițiul puterii politice.

Un exemplu pilduitor este acela al dominării oligopoliei pe piață, care, în loc să ducă la reducerea prețurilor produselor, a dus la creșterea lor, oferind în același timp și o creștere a profiturilor.

Mai mult, antreprizele multietnice se pare că doar comprimă costurile de muncă, comprimare excesivă care a cauzat în schimb distorsiuni în interiorul piețelor, rezultând reducerea consumului și redistribuirea intensă a veniturilor și averilor.

Este o criză care, din economică a devenit o criză de încredere împotriva acelorași evaluatori „credibili” care au supraviețuit pentru mai mulți ani; tocmai aceia care, colaborând cu o mass media „credibilă” au răspândit în același timp aprecieri periculoase împotriva statelor și au format afaceri profitabile.

Tineretul, forța de muncă, întreaga lume a fost martoră a schimbării valorii a incredibile sume de bani dintr-un moment într-altul, capitaluri risipindu-se în aer, în vreme ce „băieții de aur” și managerii bancilor vindeau unii altora (dar și cetățenilor) simple hârtii cu credibilitatea unor formule matematice complexe al căror schimb se baza pe un singur factor, anume credibilitatea unui simplu împrumut, pe care tocmai aceiași oameni l-au supraestimat intenționat de la început.

Toate acestea se întâmplă, așa cum simplul cetățean este martorul alterării conceptului de muncă ca un mandat divin și ca participare în co-creare și grijă pentru

întreaga lume, în vreme ce acesta constituie pentru posesorii puterii un mijloc de dobândire de averi ilegale și imorale.

Mai mult, munca a fost transformată în frica de confruntare cu o serie de necesități, care, dacă sunt satisfăcute, dă naștere în mod progresiv la alte nevoi noi.

Toate acestea se întâmplă în vreme ce „guvernul” și agenții naturali ai puterii aleargă în mod stângaci după dezvoltare, fiind incapabili chiar și acum să stabilească reguli eficiente pentru dezvoltarea economică și pentru folosirea de noi mijloace tehnologice.

Toate acestea se întâmplă în vreme ce cetățeanul este chemat să se confrunte cu sălbatica rutină zilnică, expus meritelor profitorilor și cu un „guvern” care și-a păstrat pentru el doar rolul de comentator al realității.

Toate acestea se întâmplă până la urmă în vreme ce instituțiile care i-au decizii sunt progresiv transformate într-un mecanism a „legalizării” deciziilor luate de anumite cercuri din afara instituțiilor.

Aceasta este fața urâtă a societății noastre, aceea a comerțului globalizat și al noilor tehnologii.

Politicile economice ale statelor sunt formulate, impuse și materializate de cercuri extra-instituționale economice și paraeconomice.

Astăzi, aceeași oameni care înainte au luat forma unor „evaluatori” și alteori forma unor agenți guvernamentali caută „soluții” în motive precise și factori care au determinat cheștiunea conducerii oamenilor spre situația actuală de incertitudine și meteorism.

Situația nu poate să fie altfel dacă analiști financiari și guvernele, atunci când formulează decizii și iau măsuri pentru depășirea crizei, o fac folosind metode conservatoare de perpetuare a factorilor care au creat-o, doar apărând crudul și simplul fact că criza, la fel ca și profitul necontrolat, vor fi mereu prezente.

Astăzi este nevoie mai mult decât oricând și este de o importanță aparte în vremea noastră, să reafirmăm rolul statului, delimitându-l, pe baza drepturilor omului și a datoriei lui de a garanta libertatea umană, ca opus față de obiectivele unor grupuri și interesele ce urmăresc manipularea omului.

Astăzi, problemele se răspândesc și depășesc granițele. Lumea a devenit un sat global. Criticismul simplu, sau chiar și o condamnare a actelor umane care cauzează problemele, nu este suficientă.

În vreme ce mișcările religioase și sociale proiectează necesitatea dezvoltării unei societăți a solidarității în vremurile noastre, există unii oameni care distrug sistemul social în numele dorinței personale de a face bani.

Este necesar să gândim dincolo de societate și de nevoile membrilor ei. Nu ne putem permite să ne orientăm interesul nostru doar pentru beneficiul manipulator și puternic al realizatorilor de profit. Forțele morale și sociale trebuie să încerce să redefinească limitele dintre libertate și dreptate într-un mod care să nu atingă drepturile celor lipsiți de putere.

Astăzi este necesar mai mult decât oricând să redefinim rolul statului, cel puțin ca o garanție pentru libertatea și demnitatea fiecărui cetățean.

Noi trebuie să facem criteriul pentru practicile economice.

Astăzi este nevoie mai mult decât oricând să dezvoltăm noi concepte sociale care vor face din societatea modernă, o societate a solidarității.

Înainte de harazdul unei degradări sociale totale, religiile ca și forțe ale dezvoltării sistemului de valori sunt chemate să înțeleagă cerințele timpurilor noastre și să depășească obstacolele și piedicile, astfel încât să contribuie în mod pozitiv la soluționarea problemelor cetățenilor.

De aceea mesajul venit din partea capilor Bisericilor Ortodoxe adunați la Constantinopol, la 12 octombrie 2008 este de o importanță specială în zilele noastre, afirmând în mod corect că prăpastia dintre bogați și săraci crește în mod dramatic din cauza crizei economice „... care este de obicei rezultatul unui profitism obsesiv din partea agenților și a activității economice deformate care strică dimensiunea și sensibilitatea umană și care nu servește intereselor reale ale ființei umane. Economia susținută este aceea a eficienței combinate cu dreptatea și solidaritatea socială ...”

Creștinismul, Ortodoxia, trebuie să fie în mod activ de partea celor suferinzi și lipsiți de putere, apărând interesele majorității.

Dezvoltând voluntarismul în cadrul activității Bisericii, aceasta poate să se constituie ca un prim răspuns într-o societate care a încetat să mai fie solidă.

Astăzi este nevoie mai mult decât oricând ca lumea politică să răspundă la chemarea de a înțelege nevoia unei schimbări radicale a acestei situații, pentru ca conceptul democrației precum și pe cel de stat virtuos să redevină în prim planul realității politice.

Parlamentele, instituții ale democrației, trebuie, doar pe baza criteriilor politice, să ia decizii care să susțină interesele majorității și să protejeze pe cei lipsiți de putere.

Fiecare reprezentant al poporului este chemat să înțeleagă necesitatea înțelegerii inițiativelor necesare care vor schimba prezenta situație, reamplasând politicul în primul plan al realității.

Inițiativele economice, mass media și tot felul de interese ale lobby-urilor trebuie să-și limiteze rolul lor în cadrul politicii democratice.

În sfârșit, Adunarea Generală cheamă pe fiecare membru al parlamentului să întreprindă inițiative dinamice, în cadrul partidului său politic, precum și să ia deciziile necesare și să susțină inițiativele necesare repunerii în prim planul a conceptului de democrație, afirmând calitatea membrilor parlamentelor ca exponenți ai interesului popular.

Simpla identificare a realităților sau simplele declarații nu sunt suficiente. I. A.O. va continua să lucreze la aceste chestiuni și va contribui din toate puterile, astfel încât să întreprindă inițiativele politice necesare care vor conduce lumea spre o dezvoltare cu față umană și conștiință ecologică.